

1 | Nic Năstrușnic fuge de-acasă

Nic Năstrușnic nu avea deloc o zi bună. Frațele lui mai mic, Petre Perfect, apucase să se suie primul în hamac și nu mai voia să se dea jos. Pe urmă, mama îl pusese să-și facă ordine în cameră, în loc să-l lase să se uite la emisiunea lui preferată, *Țac-Pac*. Iar acum tata țipa la el.

— Ce-i cu biletul ăsta, Nic? strigă tata.

— Ce bilet? se burzului Nic.

Se săturase să tot fie cicălit.

— Lasă că știi tu prea bine ce bilet! spuse mama. De la doamna învățătoare Gina Ghilentina. Al treilea pe săptămâna asta.

„Aaa, biletul *ăla...*“, se dumiri Nic în sinea lui.

Stimați părinți ai lui Nic,
Cu părere de rău trebuie să vă aduc la cunoștință că astăzi Nic:

- l-a pocnit pe Sebi
- i-a pus piedică Lindei
- l-a împins pe Răducu
- l-a ciupit pe Rareș
- a scos tot felul de zgomote grosolane, a mestecat gumă și a vorbit neîntrebat încontinuu în timpul orelor.

Cu respect,
Gina Ghilotina

Nic se încruntă.

— Ce, e vina mea că mi-a venit să râgâi?

— Și de ce i-ai lovit pe copii? întrebă tata.

— Abia dacă l-am atins pe Sebi. Linda s-a împiedicat singură de mine, iar Răducu și Rareș m-au enervat. Atâta zgomot pentru nimic! spuse Nic.

— Mda, zise tata. Sunt foarte dezamăgit de purtarea ta. N-ai voie televizor, dulciuri și reviste de benzi desenate o săptămână!

— O SĂPTĂMÂNĂ?! țipă Nic. Fiindcă am împins un pic pe cineva? Nu-i drept!

— Dar biletul *meu*? zise Petre.

Stimați părinți ai lui Petre,
Îmi face o deosebită plăcere să vă aduc la cunoștință că astăzi Petre:

- l-a ajutat pe Dorin
- și-a împărțit gustarea cu Cornel
- s-a oferit, fără să fie rugat, să curețe pensulele de acuarele, să adune mingiile după ora de educație fizică și să facă ordine în clasă.

Bravo, Petre! Pentru a treia oară luna aceasta, Petre este la gazeta de perete „Elevi de aur”. Un record pe școală!

Cu respect,
Miruna Minunea

Tata radia de bucurie.

— Măcar *un* copil din familia asta știe cum să se poarte!

Petre zâmbi cu modestie.

— Ar trebui să te gândești și la alții, Nic, spuse el. Și-atunci poate o s-ajungi și *tu* la gazeta de perete „Elevi de aur“.

Nic mârâi și se repezi la Petre, prefăcându-se că e o mocirlă gata să înece o insectă.

— Aaau! urlă Petre.

— Termină, Nic! strigă mama. Mergi în camera ta! ACUM!

Nic Năstrușnic urcă tropăind scările spre camera lui de la etaj și trânti ușa după el.

— Gata! țipă Nic. Nimeni nu mă place în familia asta! Plec de-acasă!

Lasă că le arată el oribililor lui părinți. O să fugă în junglă. O să se lupte cu șerpi uriași, o să doboare crocodili, o să vâslească singur pe râuri pline de pești piranha și o să-și croiască drum retezând liane. N-o să se mai întoarcă niciodată acasă. Și o să le pară rău. Să le fie învățătură de minte că au fost așa de răi cu el.

Parcă-i vedea: „De ce n-am fost mai buni cu Nic?“, avea să plângă tata. „Da, era așa un băiețel drăguț!“, avea să suspine mama. „De ce, de ce am fost atât de cruzi cu el? Dacă s-ar întoarce, i-aș lăsa doar lui hamacul! Cum am putut să fiu atât de egoist?“, avea să scâncească Petre.

„Păcat că n-o să fiu aici să-i văd smiorcăindu-se și scrâșnind din dinți!“, își zise Nic, în timp ce își scotea valiza de sub pat. „Bun, iau doar lucrurile absolut necesare.“ Da, „strictul

necesar“ era noua deviză a lui Nic Eroic, Exploratorul Junglei.

Nic se uită în jur. Oare fără ce nu putea să trăiască?

Păi, nu putea lăsa acasă cutia cu Haleală de Vârcolaci și nici setul pentru preparat Elixirul Temniței. În valiză cu ele! Pistolul cu apă Super Soaker 2000 sigur era de folos în sălbătici. A, și câteva jocuri, în caz că se plictisea să se tot lupte cu panterele.

Benzi desenate? Nic se gândi îndelung... „Da, neapărat!“ Puse un teanc întreg în valiză. De asemenea, câteva pungi cu chipsuri și dulciuri, că nu strica. Și cutia cu slime fosforescent, ca nu cumva să i-o ia Petre cât timp era plecat. Ursulețul de pluș? Neah, nu-i trebuia acolo unde avea de gând să fugă.

„Perfect!“, își zise Nic. Încercă să închidă valiza burdușită. Nu reuși. Fără nicio tragere de inimă, Nic scoase o revistă cu benzi desenate și mingea de fotbal. „Așa!“, își zise el. „Dis-de-dimineată, plecarea! Ce rău o să le mai pară!“